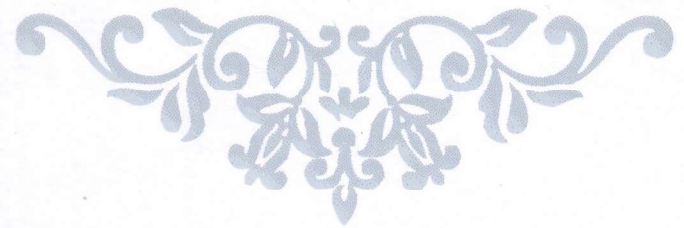

*PAX
ET
BONUM*

Godsvertrouwen

Heel mijn leven lang
heb ik onvoorwaardelijk
kunnen vertrouwen
op mijn ouders.

En zij vertrouwden mij!
Zij wisten dat ik
door te vertrouwen op hen
nooit zou verdwalen.

Toch moest ik mijn
eigen weg gaan, zelf
de stappen zetten
die leidden naar geluk.

En zij wisten
dat hun liefde mij
steeds zou gidsen
en geleiden.

God, op U vertrouw ik
als op mijn Vader en Moeder.
En in dat vertrouwen
gaat het altijd goed.

U bent met mij,
U bent in mij,
uw hart klopt in mij,
uw geest bezielt mij.

Maar ik moet zelf
de daden stellen
die overeenkomen met
uw oneindig vertrouwen.

U weet dat ik
van U houd en alles
wil doen wat
U bedoelt.

Heelal

God is zo Alles
dat er voor Hem
geen scheidslijn is
tussen tijd en ruimte
licht en donker
stof en geest
hemel en aarde.

Godin vloeit alles
met liefde ineen
waardoor er geen
overgangen zijn
geen naar elkaar
gesloten werkelijkheden.
Alleen liefdesgemeenschap.

Daarom is er
voor alle leven
wat is in GodGodin
geen scheidsmuur
tussen een geestelijke
en stoffelijke wereld
tussen hemel en aarde.

Dus is er voor
de mens die is
overgegaan van
aarde naar hemel
de eeuwig vrije
toegang tot aarde
tot de mens op aarde.

Lieven, jullie
allemaal, familie
Vader en Moeder,
U beweegt zich
in onze werkelijkheid,
wij bewegen ons
in uw werkelijkheid.

Onze liefde stroomt,
onze geest vonkt
over en straalt
door van U
naar ons
van ons
naar U.

Het ene immer

God U mijn
altijd zelfde
allieve vanaf
mijn jeugd toen
tot in mijn
ouderdom nu

U was voor mij
nooit anders
dan U was,
nooit had ik
U anders lief
dan nu

Slechts één liefde
was er in mij
slechts één
liefdebeleving
waarin ik
alles ervoer

Ik ben U
zo dankbaar
dat U voor mij
altijd dezelfde
bent gebleven
tot op vandaag

Zo zal ik U
herkennen
wanneer ik U
mag zien
van aangezicht
tot aangezicht

God U mijn
zelf in U
Uzelf in mij
door U ben ik
in diepe vrede
met U één

Het maatwerk

Het kwantitatieve denken in tijdsmaten is een aantasting van de waarde van de belevenis.

Iemand heeft 'maar' drie jaar lagere school gehad en bleef later nooit bij dezelfde baas.

Iemand is 'maar' een half jaar getrouwd geweest en kan dus over het huwelijk niet meepraten.

Iemand heeft alleen het Klein Seminarie 'maar' gehad en is dus halverwege blijven steken.

Iemand is 'maar' tien jaar priester geweest en toen heeft hij zijn ambt aan de wilgen gehangen.

Iemand is 'maar' honderd dagen Kartuizer geweest en toen werd hij een gewone wereldheer.

Alleen wanneer het tijdsdenken wordt losgelaten, kan iedere belevenis de waarde behouden.

Alles in een

Ieder moment van liefde
is een eeuwigheidsmoment

Eén keer God werkelijk
liefgehad, is voor altijd
besloten in het hart van God

Iedere daad van liefde
blijft duren in de tijd

Eén keer werkelijk geluk
is de beloning
van een heel mensenleven

Een voor alles

Wie Kartuizer is geweest
is Kartuizer gebleven

De duur van het zijn
bepaalt niet het zijn

Wie geestelijk intreedt
is werkelijk ingetreden

De feitelijke intreding
bepaalt niet de intreding

Wie zich in liefde geeft
aan God, is Godgegeven

De mate van de liefdegave
bepaalt niet de gave

Verborgen in de schoot van Moeder wás hij, voelbaar maar zo onzichtbaar als God in de schoot van de aarde.

Zij omhulde zijn verborgen bestaan met tederheid en koesterde het kleine tere begin van monastiek leven.

En dan waren er telkens tijden van ontmoeten en loslaten: wist gij dan niet dat ik moest zijn in het huis van mijn Vader?

Zijn Vader maakte hem sterk naar lichaam en ziel, om eens hen te kunnen verlaten zonder dat zijn hart zou breken.

Uit zelfbehoud terugtreden
en wee hebben zonder klagen
opnieuw een afscheid
van zijn oudste zoon.

Zou er nog een weerzien zijn,
zo hoog en zwaar van jaren?
Weer gaf hij hem God terug
en offerde hij zijn pijn.

Voor het laatst nog één keer
je kind omhelzen dat
vrucht was van je schoot
en aan je borsten groeide.

Ook nu weer trad zij
zelf mee in, want zij bad
de hele dag en was een
Kartuizermoeder voor het leven.

Let 's dance 1970

Lieve Moeder, die zo graag
als jong meisje de Kruispolka
danste 'O mijn lieve zwartkop':
ik vraag je ten dans.

Je trouwde met Vader
op 25 mei in het jaar 1915 -
vandaag zijn jullie
55 jaar getrouwd.

Weer dragen jullie
je gouden kroontjes,
maar nu ben 'ik' er
ook bij. Ik dans met je!

Ik dans je lieve ziel
binnen en houd je lichaam
als heiligdom van God
in mijn armen.

Le moment suprême

Als engel verschenen
tot stichting van wie
samen aan tafel waren

staande in zichzelf
met de boodschap dat
dit het heilig moment

was van haar intrede
als Kartuizerin bij
de Kartuizers van Calci

straalde zij leven uit
en blijdschap om voor
God alleen te leven

254 Zo zou Joseph er uit gaan zien, wanneer hij voor de tweede keer teruggekeerd in Nederland zou worden ge-incardineerd in het Bisdom den Bosch en daarmee priester van het Bisdom zou worden.

Maar zo ver was het nog niet.

En zou hij niet voor altijd Kartuizer blijven?

255 Joseph en Willibrord achter elkaar in de lange pandgang op weg naar een gezamenlijke viering. Nog dragen zij de zwarte koormantel van de novicen.

256 Zelfs de hele Kruisweg van Servaes hing door zijn kluis. De originele schilderijen zijn in de Trappistenabdij van Koningshoeven in Tilburg, waar Kees, na zijn acht jaren Norbertijns leven een half jaar het Cisterciënserleven leerde kennen.

257 Nog even kijken naar de kleren - nog even scheren.

258 En dan (voor de grap) nog eenmaal op het bordes: 'il Papa'...

259 Blijheid kan stralen - als zij gezien wordt. Ook op de achtergrond.

260 Ingetogenheid straalt naar binnen.

261 Om gezondheidsredenen teruggekeerd naar Nederland, verbleef hij een jaar bij de Zusters Clarissen in Eindhoven. Geheel hersteld keerde hij weer. Voorgoed?

262 Hoe vaak moet een Moeder het in haar leven meemaken, dat zij na haar bevalling opnieuw afscheid zal moeten nemen van haar kind? En altijd blijft het zeer doen.

Als Vader lijd je mee, keer op keer, want je gaat telkens uit zijn leven weg...

263 Maar dan is er uiteindelijk de ongekende glorie. Je danst plotseling met je Moeder!

264 En dan is er tot slot het optreden van een 'ondeugende' dochter. 'Au pupitre du réfectoire'. Het is de beurt aan Rieke.